

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

przy udziale M. F. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2019r.

sprawy **R. C.**

oskarżonego z art. 267 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 6 listopada 2018r. sygn. akt II K 672/18

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 złotych.

E. T.

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że:

1. w okresie nieustalonym, nie wcześniej niż w dniu 12 marca 2016 roku do dnia 27 kwietnia 2018 roku w P., bez uprawnień uzyskał dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając pismo w postaci wyciągu z rachunku bankowego numer (...), banku (...) S.A. 1 Oddział w P. z dnia 13 lipca 2017 roku, kierowanego do E. C., a następnie przedłożył je w dniu 27 kwietnia 2018 roku w Sądzie Rejonowym w Pile I Wydział Cywilny do sprawy o podział majątku, sygn. akt I Ns 280/18, tj. o czyn z art. 267 § 1 kk

2. w okresie nieustalonym, nie wcześniej niż w dniu 12 marca 2016 roku do dnia 12 października 2017 roku w P., bez uprawnień uzyskał dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo w postaci pisma z Urzędu Skarbowego B. z dnia 18 lipca 2016 roku, kierowanego do E. C. oraz zgłoszenia cesji do Urzędu Skarbowego B. z dnia 22 kwietnia 2016 roku, które w dniu 12 października 2017 roku przedłożył do przetłumaczenia z języka niemieckiego tłumaczowi przysięgiemu języka niemieckiego, a następnie w dniu 02 listopada 2017 roku przedłożył je wraz z tłumaczeniami w Sądzie Okręgowym w Poznaniu, XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. do sprawy o rozwód, sygn. akt XIV C 372/16, tj. o czyn z art. 267 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 6 listopada 2018r. sygn. II K 672/18 uznał oskarżonego R. C. za winnego popełnienia czynów opisanych powyżej tj. ciągu przestępstw z art.267 § 1 kk i za to na podstawie art. 267 § 1 kk w zw.

z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł. oraz orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego – K. 100- 103. Zaskarżył wyrok w całości i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania, lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pile do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonemu czynów została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przechodząc do szczegółowego omawiania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Odwoławczy podnosi, iż nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia, według obrońcy, przepisów art. 7 k.p.k. poprzez zastąpienie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów dowolną oceną dowodu i stwierdzenie, iż oskarżony popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny określone w art. 267 § 1 kk, podczas gdy przestępstwo przypisane oskarżonemu można popełnić tylko z zamiarem bezpośrednim, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje, zdaniem obrony, podstaw to twierdzenia, że otwierając korespondencję kierowaną na adres E. C., oskarżony chciał bez uprawnień otrzymać dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej i w ten sposób nie można mu przypisać działania w zamiarze bezpośrednim.

Podkreślić należy, że realizację znamion przestępstwa z art. 267 § 1 k.k. stanowi już samo otwarcie zamkniętego pisma, nawet jeżeli nie towarzyszy mu zapoznanie się z jego treścią lub przejęcie władztwa nad pismem. Stanowi to zmianę w stosunku do treści art. 267 § 1 przed nowelą z roku 2008, wprowadzoną ustawą z 24.10.2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1344).

Jak wynika z akt sprawy E. C. nie informowała różnych instytucji o zmianie adresu zamieszkania, gdyż umówiła się ze swoim mężem na to, iż ten będzie jej przekazywał korespondencję. Oskarżony zatem był zobligowany do przekazywania tej korespondencji umową ustną z pokrzywdzoną i zdaniem Sądu Okręgowego, fakt iż nie mieszkała on już z nim niejako podwójnie nakazywał oskarżonemu oddzielenie korespondencji E. C. od swojej i jej przekazanie

adresatce, nawet „gdy było ciemno”, a „korespondencja była rozmoczona, bo długo leżała w skrzynce”. W związku z powyższym słusznie Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstw z art. 267 § 1 kk, gdyż celowo otworzył korespondencję E. C., chcąc uzyskać informacje dla niego nieprzeznaczone.

Podzielić należy także zdaniem Sądu Rejonowego, iż brak jest postaw do warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego R. C.. Zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż sam charakter oraz powaga całej tej zaistniałej sytuacji nie pozwalają na zastosowanie wobec sprawcy przedmiotowych przestępstw tego rodzaju dobrodziejstwa. W całym działaniu oskarżonego polegającym na bezpodstawnym uzyskaniu dostępu do korespondencji E. C., a następnie wykorzystaniu jej w Sądzie nie można mówić o nieznacznej winie oraz nieznacznej społecznej szkodliwości czynu.

Oskarżony działał z premedytacją, w sposób w pełni przemyślany i ukierunkowany na osiągnięcie konkretnych celów, w efekcie czego, zarówno stopień jego winy, jak i towarzysząca jego postępowaniu społeczna szkodliwość w żadnej mierze nie może zasługiwać na miano nieznacznej.

Niepoważne wprost zdają się twierdzenia oskarżonego usprawiedliwiające swoje działania, iż otwierając te pisma i dostarczając je do sądu działał w dobre wierze, gdyż dzięki temu udało mu się udowodnić, że żona go zdradziła. Oczywistym jest bowiem brak w działaniu oskarżonego stanu minimalnie chociaż zbliżonego do stany wyższej konieczności i dlatego też zastosowanie dobrodziejstwa, w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego, w niniejszej sprawie, także zdaniem Sądu Okręgowego – nie znajduje racji bytu.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego, wymierzona oskarżonemu kara grzywny nie razi swoją surowością i czyni zadość zarówno wymogom prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc tę karę sprawiedliwą, gdyż nie przekracza ona stopnia winy R. C..

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

E. T.